

משרד התעשייה והמסחר

הרשות לקבלנות משנה חרושתית

דו"ח שנתי 30, עמ' 567

הרשות לקבלנות משנה חרושתית עוסקת בעיקר בהפנייה של גופים ממשלתיים או גופים, הנתמכים מתקציב המדינה, לרכוש ציוד מתוצרת הארץ. במקום לייבוא, ובסיוע להגברת יצוא תעשייתי בדרך של קניות גומלין, היינו, חיוב יצרנים. מחוץ לארץ, המוכרים ציוד לגופים אלה, לרכוש בתמורה ממוצרי התעשייה הישראלית, בעיקר מוצרי קבלנות משנה.

מעולות הרשות

בצו יבוא חופשי, התשל"ח—1977, נקבע, כי הוראותיו לא יחולו על יבוא סחורות בידי חברה ממשלתית, תאגיד שהוקם מכוח צו מיוחד, רשות מקומית וגוף שנקבע בהודעה ברשומות כ"גוף מתוקצב" ושייבוא הסחורות על ידיהם טעון עדיין היתר, אם ערך עולה על 25,000 דולרים.

הרשות ומשרד התעשייה והמסחר לא עשו לכך, שיפורסמו ברשומות הודעות על "גופים מתוקצב" כיום. שהצו אינו חל עליהם. הרשות העבירה לידי שלטונות המכס רשימה חלקית בלבד של גופים, שעליהם אין הצו חל. לינואר 1980 לא הושלמה הרשימה.

לא חל שינוי במצב. הרשימה שבידי המכס לא הושלמה.

החשב הכללי במשרד האוצר הוציא במאי 1977 חוזר למשרדי הממשלה ובו הוראות בדבר יבוא של ציוד וטובין על ידיהם. לא הוצאו הוראות דומות לגבי רשויות מקומיות; תאגידים ממשלתיים וגופים נתמכים לא חויבו לקבוע נהלים פנימיים לרכישת טובין בחוץ לארץ.

לא חל שינוי במצב.

הביקורת העלתה מקרים, שגופים, שעליהם חלה החלטת הממשלה, ייבאו טובין ללא היתר, כיון שחלק מהמייבאים לא ידעו, שהחלטת הממשלה חלה עליהם. חלקם הזמינו באמצעות יבואן או פיצלו הזמנות לסוכומים קטנים.

בידי הרשות לא היו נתונים על יבוא של טובין, ללא היתר ממנה, על ידי אותם גופים, שאינם כלולים ברשימה, שהועברה לידי שלטונות המכס.

לא חל שינוי במצב.

הרשות לא טיפלה בהשגת התחייבויות לרכישות גומלין בגין עסקאות רכש של משרד הבטחון. מאז 1975 טיפל משרד זה באופן נפרד בהשגת התחייבויות בגין עסקאותיו.

לא חל שינוי במצב.

עיון בתיקי הרשות העלה, שבידי הרשות היו התחייבויות בסך של יותר מ-15 מיליון דולרים שלא מומשו, אף כי תם זמן מימושן. בחלק מהמקרים לא מומשו ההתחייבויות לרכישה בארץ, מאחר שלחברות המתחייבות לא הייתה, לטענתן, אפשרות לרכוש בארץ מוצרים או טובין, באיכות ובמחירים, בנייתחרות. לא בכל מקרה בדקה הרשות, לפני קבלת התחייבויות לרכישת גומלין בארץ, את האפשרויות למימושן.

במועד ביקורת המעקב היו בידי הרשות מספקים בחוץ לארץ התחייבויות בסך כולל של שישה מיליון דולרים, שמועד מימושן עבר. לפי הסברי מנהל הרשות, לא ניתן עוד לממש התחייבויות אלו.

בהסכמים, שנחתמו עם ספקים מחוץ לארץ מאז תחילת 1980, נקבע, כי בידיהם אפשרויות שונות למימוש ההתחייבויות, ביניהן עסקאות שיבוצעו על ידי צד שלישי — כגון ניצול חירות ככוח לארץ בדרך של הטסת נוסעים באמצעות המוביל הלאומי.

אף כי בחוזים עם החברות המתחייבות היו כלולים סעיפים, שלפיהם יוטל עליהן קנס במקרים של אי מימוש ההתחייבויות לרכישות גומלין, לא נקטה הרשות עד ינואר 1980 צעדים למימוש סעיפים אלו.

על פי ההסכמים שנחתמו מתחילת 1980, נדרשים הספקים מחוץ לארץ להפקיד בידי הרשות כתב ערבות בשיעור של 5% מסך התחייבויותיו של הספק לרכוש בארץ. הרשות אמרה לחלט את סכום הערבות, אם אין הספק מממש את התחייבויותיו.

מעמד הרשות

עניין מעמדה המשפטי של הרשות נדון במשרד כמה פעמים. הועלו הצעות להפיכתה ליחידה אורגנית של המשרד, לחברה ממשלתית, או לחברה בת של חברת הגג למפעלי יצוא, אך מעמדה המשפטי של הרשות לא נקבע.

לא חל שינוי במעמדה של הרשות.

נציגים כלכליים ומסחריים

זו"ח שנתי 30, עמ' 572

מאז 1962 עורך משרד התעשייה והמסחר פעם בכמה שנים קורסים לנספחים: המשרד עמד על כך, שמועמד יחתום על התחייבות להחזיר הוצאות לימוד יחסיות במקרה שיעזוב את הקורס שלא בנסיבות מאושרות.

חניכי הקורס ב-1979 לא נדרשו לחתום על כתבי התחייבות. המשרד הודיע באוגוסט 1979 למשרד מבקר המדינה, שהתלמידים לא חתמו עקב טעות טכנית בעריכה כתבי ההתחייבות; הוא פעל לשינוי הנהלים, כך שההתחייבות תהיה מעוגנת בסעיפי המכרז המוצא לבחירת מועמדים.

המשרד מקפיד להחתים את כל המועמדים לקורס על כתבי התחייבות מחאימים.

התמחות

עם סיום הקורס, המהווה רק שלב ראשון בהכשרתו של המועמד, היה עליו לעבור תקופת התמחות של שנה במשרדי הממשלה הכלכליים או במשרד החוץ כדי לרכוש ניסיון ולהשתלב, תוך כדי עבודה מעשית, בפעילויות המערכת הממשלתית והמוסדית בתחומי שחר חוץ. המשרד לא עשה לעריכת תכניות מוגדרות המפרטות את נושאי ההתמחות. היו מקרים, שאופן העסקתם של בוגרי הקורס לא היה עשוי לתרום להכשרתם לתפקידים, שעליהם היה למלא כנספחים בחוץ לארץ אם יתמנו לכך.

לא חל שינוי במצב.

אף כי עוד ב-1975 נקבע כעקרון, שנספחים ימונו על ידי הוועדה העליונה למינויים כלכליים, רק 49 מבין 77 הנספחים, שניהנו במועד סיום הביקורת, נתמנו על ידי הוועדה; יתר המינויים נעשו על ידי משרדי ממשלה אחרים; כך למשל, מינה משרד החוץ נציגים לתפקידים כלכליים במוסדות גאט"ט בג'נבה ולד הקהיליה הכלכלית האירופית בבריסל בלא לקבל את אישור הוועדה.

כל 54 הנציגים שניהנו במועד ביקורת המעקב — פברואר 1982 — מונו על ידי הוועדה העליונה.

רובם הגדול של הנספחים, שנבחרו לשרת בחוץ לארץ, לא השתתפו בקורס לנספחים מסחריים ואף לא עברו התמחות.

מבין הנספחים — להוציא הנציגים של משרד האוצר, משרד החקלאות ורשות ההשקעות — שירתו בחוץ לארץ במועד בדיקת המעקב, שלושה לא סיימו קורס נספחים מסחריים ולא היו בעלי ניסיון קודם מתאים בשירות בחו"ל כנספחים מסחריים.

שילוב נספחים חוזרים

קידום של נספחים המשרתים בחוץ לארץ אטי בהשוואה לזה של בעלי תפקידים מקבילים במשרד בארץ; לא נקבעו לגביהם מסלולי קידום. מצב זה החריף בעיקר במקרים, שנספח, על פי בקשת המשרד, האריך את תקופת שירותו בחוץ לארץ ובשובו הוצע לו, אם בכלל, תפקיד שאמנם תאם את דרגתו; אך כפוף מינהלית לחבר לעבודה, שבשעתו דרגתו היתה נמוכה משלו, בשל כך ובשל העדר תיכנון כוח אדם במשרד, נספחים החוזרים בסיום תפקידם נתקלו בקשיים לא מעטים בקליטתם. כתוצאה מזה, חלקם נאלצו לפרוש משירות המדינה, בעוד שניתן היה לנצל את הנסיון והידע שצברו.

הוכנה תכנית לארגון מחדש של מטה סחר-חוץ שכאשר תופעל יהיה בה, לדעת עורכיה, כדי לפתור את שאלת שילובם מחדש של נספחים חוזרים לעבודה במשרד.

הפיקוח על מחירים

דו"ח שנתי 30, עמ' 578—583

חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, התשי"ח—1957 (להלן חוק הפיקוח) קובע מסגרת גם לפיקוח על המחירים. בהתאם לחוק והצווים וההסדרים שהותקנו על פיו במשך השנים ניתן לחלק את המצרכים והשירותים שמחיריהם בפיקוח לשלוש קבוצות עיקריות:

1. מצרכים ושירותים, שנקבעו להם מחירים מירביים מחייבים.
2. מצרכים ושירותים שלהעלאת מחיריהם מעל למחיר יציב, דרוש היתר מאת הממונה על המחירים במשרד התעשייה והמסחר (להלן המשרד).
3. מצרכים ושירותים שעל העלאת מחיריהם יש להודיע מראש לממונה על המחירים שבמשרד.

מרכיבי עלות מוכרים

המידע שסיפק היצרן איפשר לקבוע רק את גובה העלייה במחיר התשומות אך לא איפשר לערוך תחשיב של השפעת העלויות השונות במחירי התשומות לפי מרכיביהן על מחיר המוצר. שיטת הפיקוח, שהופעלה הלכה למעשה, לא איפשרה לבחון סבירות מחירי המצרכים והשירותים, אלא לפקח על השינויים במחירים בלבד.

לא חל שינוי.

המרכיבים שהביאו לעליית מחיריהם של מצרכים ושירותים ושהובאו בחשבון לקביעת העלייה במחיר המוצר או השירות, היו רק חלק מתשומות הייצור. הדבר נבע מכך שצווי הפיקוח על המחירים, במיוחד הצו-הוצא ב-1971, היו מיועדים להקפיא את המחירים לתקופה קצרה ולהביא לכך שהיצרנים יספגו חלק מהעלייה בעלויות הייצור ולא להפעלת שיטה לפיקוח על מחירים לתקופה ממושכת. בהתאם לכך לא הוכרו עליות ניכרות בהוצאות מימון ופחת ועלויות בהוצאות כלליות מעבר ל-1% בשנה ומרכיב הרווח במחיר המוצר נשאר קבוע במונחים נומינליים. כתוצאה מכך, לטענת המפעלים עשוי היה שיעור הרווח ממחזור המפעל לרדת במשך הזמן באופן ניכר, ועלולים היו אף להיגרם להם הפסדים.

החל בינואר 1981 הוכרה עלייה בשיעור של 4% בשנה בהוצאות כלליות, ועלייה בשיעור של 6% בשנה בהוצאות מימון. בינואר 1982 שונה שיעור העלייה המוכרת בהוצאות מימון ונקבע ל-5.6%.

השינוי במחיר המוצר עקב שינויים במחיריהם של מרכיבי הייצור, חושב בעיקרון בהתחשב במשקליהם של המרכיבים במחיר הסופי של המוצר. עם קבלת הדו"חות הכספיים השנתיים מן המפעלים מעודכנים בכל שנה משקלות מרכיבי הייצור. למעשה משתנים המשקלות בין כל שני מועדים שבהם מעודכן המחיר, עקב שינוי בכמויות גורמי הייצור ובעיקר עקב השוני במחיריהם היחסיים. משרד מבקר המדינה ציין כי מן הדין היה שמשקלו של כל מרכיב במחיר הסופי יעודכן ככל האפשר מיד לאחר כל שינוי במחיר המוצר או השירות.

לא חל שינוי בשיטת החישוב.

מחירי הרופות

ועדת המחירים דנה גם בבקשות להעלאת מחירי תרופות, כפי שהוגשו לה על ידי היחידה לפיקוח על מחירים שבמשרד הבריאות. לצורך הישוב עליית מחיריהם של חומרי הגלם המיובאים נקבע סל מטבעות חוץ בהתאם לארצות שמהן מיובאים החומרים. עליית המחירים של חומרי גלם בחוץ לארץ בתוספת לשניויים בשווי סל המטבעות בשקלים היוו את עליית המחיר של חומרי הגלם. שיטת חישוב זו הביאה לפיצוי יתר או חסר למפעל הבודד, בהתאם לסוג המוצרים שהוא ייצר, למרכיבי הייצור שלו ולמקור חומרי הגלם שהוא ייבא.

לא חל שינוי.

סעיף 48 לפקודת הרוקחים, קובע שאין למכור בבתי מרקחת תרופות, תרכיבים ונסיונים במכירה קמעונית, אלא במחירים אחידים, כפי שקבעו היצרנים או היבואנים במחירוניהם, שאושרו על ידי שר הבריאות או מי שהשר הסמיכו לכך. בהסתמך על הוראה זו התיר משרד הבריאות לבתי מרקחת למכור גם תרופות שנמצאו אצלם במלאי לפי המחירוניהם החדשים שאושרו מפעם לפעם על ידי הוועדה. בדרך זו עלה הרווח של הקמעונאים (בתי המרקחת) על המוצרים שבמלאי, על הרווח הסביר, של כ-33% בענף זה, שנקבע על ידי משרד הבריאות. בכך ניתן יתרון לענף הרוקחות לעומת יתר הענפים, שעליהם אסר המשרד למכור מוצרים ברווח העולה על הסביר (הרווח המקובל באותו ענף).

ב"1.82.20 פורסמה הצעת חוק לתיקון פקודת הרוקחים שבה נקבע, שאין למכור תרופות במחירים העולים על המחירים שנקבעו במחירוניהם שאישר שר הבריאות או מי שהשר הסמיכו לכך, אך מותר למכור במחירים נמוכים מאלה שנקבעו במחירוניהם.

אכיפת החוק

באכיפת הפיקוח הסתמך המשרד בעיקר על תלונות הציבור. ביקורות יזומות שנערכו בחנויות היו מעטות ולא הייתה תכנית שיטתית לביצוען. בעוד שלגבי קבוצות המוצרים שלהם נקבעים מחירים מירביים (כ-100 מוצרים בודדים) היה לציבור המידע הדרוש כדי להתלונן על הפקעות מחירים, הרי לגבי יתר המוצרים שנמצאו בפיקוח, לא פורסמו המחירים אלא שיעור העלייה המתרת בלבד וזאת ללא פרסום מחיר חדש או מחיר קודם. גם פרסום שיעור העלייה המתרת נעשה בדרך כלל בשולי העיתונים, ולא ביזמת המשרד. נוכח השינויים התכופים במחירי המוצרים והפירסום החלקי של שיעורי העלייה לא היתה לצרכן למעשה, אפשרות לעקוב אחרי מחירי המוצרים ולהתלונן על מקרים של הפקעת מחירים.

לא חל שינוי.

בשנת 1979 מינה מנכ"ל המשרד ועדה בת שלושה חברים לבדיקת נושא הפיקוח על המחירים. ביולי אותה שנה הגישה הוועדה את המלצותיה. בדצמבר 1979 הודיע המשרד שהוא אימץ עקרונית את המלצות הוועדה ומינה צוות מקצועי שעליו הוטל לבדוק את ההמלצות ולקבוע הנחיות לביצוען.

המשרד הוציא הנחיות להפעלת שיטה שונה לפיקוח על מחירים, בהתאם להמלצת הוועדה, אולם יישום השיטה מתעכב לפי בקשת משרד האוצר.

אספקת מזון בשעת-חירום

דו"ח שנתי 30, עמ' 591

רמות מלאי

הרשות קבעה את רמות המלאי של מצרכי מזון לשעת חירום בהתבסס על הנחות רקע של צה"ל, במונחים של חודשי צריכה, והיא מעדכנת אותן פעם בשנה על פי שינויים בצריכה. בישיבת ועדת מל"ח העליונה, שהתקיימה בינואר 1975, הוצגו הנחות מעודכנות של צה"ל בדבר מתאר המלחמה החזוי. הנחות צה"ל לא הובאו לדיון, וההחלטה האופרטיבית של ועדת מל"ח העליונה ורמות המלאי המתוכננות של מצרכי מזון בסיסיים לשעת חירום (להלן — ש"ח) לא שונה.

בשנת 1979 עודכנו מחדש ההנחות של צה"ל בדבר מתאר המלחמה החזוי, אולם הרשות העליונה למזון לא עידכנה בהתאם לכך את רמות המלאי המתוכננות של מצרכי מזון בסיסיים לש"ח.

עיון בדו"חות החודשיים, שמפיקה הרשות והמועברים באמצעות מטה מל"ח הארצי לשר הבטחון, העלה, שבשנת הכספים 1978 היו המלאים של כמה ממצרכי היסוד קטנים מרמות המלאי המתוכננות. במיוחד חלה ירידה ניכרת במלאי של כמה מצרכים — סוכר, בשר קפוא ושמן בחודשים נובמבר 1978 — מארס 1979.

עיון בדו"חות החודשיים על מלאי מצרכי המזון הבסיסיים לחודשים ינואר—נובמבר 1981 העלה, כי המלאים של מצרכי היסוד שבאחריות הממשלה גדלו במידה ניכרת. להלן השיעורים הנמוכים ביותר והגבוהים ביותר לעומת רמות המלאי המתוכננות בחודשים שונים של השנה: סוכר — 78% באפריל, 92.5% בנובמבר; בשר קפוא — 93.3 בספטמבר ו-185% בפברואר; שמן — 87% באפריל ו-113% בנובמבר.

קפה, תה ואורז. מיובאים על ידי יבואנים פרטיים, והרשות מקבלת דו"ח חודשי על הכמויות שברשותם באמצעות חטיבת המזון. בינואר ובפברואר 1979 הייתה ירידה ניכרת במלאי של קפה, תה ואורז. הרשות הסבירה, שהיא דנה עם משרד האוצר בדבר הצורך להקציב 10 מיליון שקל ליבוא מלאי של מוצרים אלה.

בתקציב משרד התעשייה והמסחר לשנת הכספים 1981 נכלל סך של 5 מיליון \$ לרכישת קפה, תה ואורז. עד לנובמבר 1981 שוחרר תקציב לרכישת 1,000 טון קפה; הקפה נרכש והועבר למחסני משרד התמ"ת. בנובמבר 1981 הייתה רמת המלאי של קפה ואורז נמוכה מזו שתוכננה לשע"ח.

האחריות. לאספקת גרעיני מספוא לצרכנים בשע"ח מוטלת על הרשות העליונה לחקלאות. רמת המלאי המתוכננת של גרעיני מספוא היא בשיעור של 1.8 חודשי צריכה. במארס 1978 היה חוסר של 32.2% מהדרוש; באפריל חסרו 16.6%; במאי, 44.4%; וביוני, 66.6% מהמלאי הדרוש.

רמת המלאי המתוכננת של גרעיני מספוא לא שונתה. בחודשים ינואר—נובמבר 1981 היה המלאי של גרעיני מספוא בשיעור 72% עד 172% מהמלאי המתוכנן.

משרד התמ"ת החזיק מלאי של שימורי בשר בקופסאות עבור צה"ל. באפריל 1979 היו ברשות המשרד 762,000 קופסאות בשר משומר. המשרד לא הגיע להסכם עם הספקים בדבר התנאים לריענון המלאי, והוחלט למכרו. עד ליולי 1979 נמכרו 733,000 קופסאות שימורים והודעה על כך הועברה לצה"ל.

בינואר 1980 נמכר כל המלאי של שימורי בשר בקופסאות, שהיה מיועד לצה"ל, ולא חודש.

בינואר 1975 ביקש צה"ל לכלול ברשימת המצרכים החיוניים. לשע"ח גם טבק, וועדת מל"ח העליונה קבעה רמת מלאי לטבק. בשנת 1978 היה מלאי הטבק גדול בהרבה מהרמה שנקבעה. הרשות הסבירה, שהדבר נבע מסיבות מסחריות קוניוקטורליות, חד פעמיות.

עד לאוגוסט 1981 לא חל שינוי במלאי הטבק והוא גדול בדרך כלל מהמתוכנן בשיעור של כשלושה חודשי צריכה.

מפעלים חיוניים

באפריל 1979 היו באחריות הרשות 382 מפעלים חיוניים. המפקח הכללי על כח האדם במשרד העבודה והרווחה קבע תקני כוח אדם ל-362 מהמפעלים. בשע"ח יועסקו בהם, על פי חוק שירות עבודה בשעת חירום התשכ"ז—1967, בעיקר פטורי שירות ביטחון; ל-20 מפעלים עדיין לא נקבעו תקנים. תקן כוח האדם של המפעלים שנקבעו להם תקנים היה באפריל 1979 9,539 משרות, מהן שובצו 7,891 (פער בשיעור של 17%). פער גדול מן הממוצע היה בשיבוץ עובדים למאפיות, שבהן חסרו עובדי תחזוקה וכוח עזר.

באוגוסט 1981 היו באחריות הרשות 368 מפעלים חיוניים; ל-15 מהם עדיין לא נקבעו תקנים. תקן כוח אדם של המפעלים שנקבעו להם תקנים היה, באוגוסט 1981, 9,971 משרות, מהן אוישו 8,008 (פער בשיעור של 19.7%).

הרשות העליונה לכוח (חשמל) קבעה, בתיאום עם הרשות העליונה למזון, סדר עדיפויות לאספקת חשמל למפעלי המזון החיוניים, כשבעדיפות הראשונה מפעלים שאספקת החשמל להם חייבת להיות רצופה. מפעלים אלה חייבים, לפי קביעת הרשות העליונה לכוח, להצטייד בזיילונטרורים. בקבוצה זו 98 מפעלים והיא כוללת מאפיות, מחלבות, טחנות קמח ועוד. למעשה, נמצאו זיילונטרורים רק ב-64 מהמפעלים. בין המפעלים שחסרים להם זיילונטרורים — מאפיות וטחנות קמח.

עד לאוגוסט 1981 לא חל שינוי במערך הכוח (חשמל) של מפעלי המזון החיוניים לשע"ח*.

לאפייט לחם דרושה אספקה סדירה של מים (ליטר מים לכל ק"ג של לחם); במרבית המאפיות החיוניות לשע"ח אין מאגרי מים למקרה שתיפגע אספקת המים מהרשת המקומית. מדו"חות של הרשות העליונה למים עולה, שחסרים גם מאגרי מים ל-11 טחנות קמח.

הרשות העליונה למזון והרשות העליונה למים קבעו בשנת 1980 דרגות עדיפות לאספקת מים למפעלי מזון ובעיקר למאפיות וטחנות קמח. כן נקבע, שהאחריות לאספקת מים למפעלים אלה תחול על הרשות העליונה למים.

בשנים האחרות חל גידול במספר המפעלים, שהוכרו כחיוניים בשע"ח. נוכח המחסור במשאבים (כוח אדם, מים, חשמל, אמצעי הובלה) הציע סמנכ"ל משרד העבודה והרווחה לנושא שע"ח, בנובמבר 1979, לבחון מחדש את חיוניותם של המפעלים, במגמה לצמצם את מספרם. במאוס 1979 החליטה ועדת מל"ח העליונה על הקמת ועדה, בראשות סמנכ"ל משרד העבודה והרווחה, שתבחן את הנושא; בשלב ראשון, לגבי מפעלים החיוניים לאספקת מזון ולחקלאות. ממצאי הוועדה לא סוכמו עד לסיום הביקורת.

הרשות העליונה למזון לא קיבלה מהוועדה הנחיות לצמצום מספרם של מפעלי המזון החיוניים לשע"ח.

אחסנה ושמירה

מצרכי מזון בסיסיים מוחזקים בממגורות, בבתי קירור ובמחסנים, הפרוסים בהתאם לריכוז האוכלוסייה. באפריל 1979 החזיק משרד התמ"ת 36 מחסני חירום למצרכים שהוא רוכש בעצמו. הרשות הסבירה למשרד מבקר המדינה, שהיא מכינה תכנית לשינוי פריסת מחסני המזון לשע"ח, שעיקרה הם צמצום מספר המחסנים ביישובים קטנים ופריסתם בהתאם לצורכי הבטחון.

פריסת המחסנים שונתה מבחינת מיקומם הגיאוגרפי, אולם מספרם לא קטן.

הובלה

ביוני 1979 הסתכם נפח האמצעים להובלת מזון בשע"ח ב-2,119 טון פחות מהמכסה שהקצתה ועדת מל"ח העליונה. חלק מהגוררים של חברת צפע בע"מ, שיועדו להובלת גרעינים, אינו מותאם למשימה זו ואין בטחון שבשעת הצורך יוכל למלא את ייעודו. בין כלי הרכב, שרותקו למפעלים חיוניים למזון, ישנם כלי רכב המותאמים להובלת משקאות קלים בלבד, שלא יוכלו לשרת את צורכי הרשות האחרים.

רשות התחבורה וועדת מל"ח העליונה לא שינו עד לאוגוסט 1981 את הנפח והטיב של האמצעים להובלת מזון בשע"ח.

מז"ל (מזון לשעת חירום)

הרשות עודדה אחזקת מלאי ביתי של מצרכי מזון חיוניים. פעולות בנדון נעשו בשיתוף עם המועצה הישראלית לצרכנות ועם גורמי שיווק אחרים. הרשות הפיצה עלונים ובהם פירוט מלאי של מצרכי מזון בסיסיים (אורז, סוכר, שמן) לתקופה של שבוע אחד לפחות, שלדעתה חיוני

* ראה גם עמ' 154 בדו"ח זה.